

Евгений Лукин, Любовь Лукина
Рицарят на кристалната
чаша

От широкия стоманен меч още излизаше пара от топлата кръв на дракона, когато човекът с доспехите завърза пръхтящия от ярост и страх кон за ниското и уродливо дърво и стъпвайки тежко, навлезе в цепнатината между скалите.

Слънцето залязваше. Беше тъмно и все пак той веднага видя отдалеч ръждясалата желязна врата. Търсеше я почти десет години.

Там – зад вратата, в недрата на омагьосаната пещера – се спотайваше Кристалната Чаша. Покорен от древната легенда, заради нея, той остави пировете и турнирите, заради нея се скиташе по диви земи и извършваше подвизи, които нямаше кой да възпее.

Сърцето му се сви от болка. След това болката го прониза още веднъж, много по-силно. Чашата го зовеше. Рицарят се изправи, като отметна назад шлема си. Тихо и тържествено, дума по дума, той произнесе заклинанието, което беше изтръгнал преди пет години от злобната уста на умиращия магьосник.

И вратата, скърцайки, се отвори.

Разбрал, че предишните му подвизи са били само детска игра в сравнение с това, което му предстоеше сега, той прекрачи прага и се озова в склад, осветен от две стоватови лампи. Формата на опаковките го наведе на мисълта за адската сяра и, призовавайки господата, младият рицар тръгна край стената от картонени кутии. Проходът го отведе до отвор, който бе прикрит с лека завеса. С острието на меча си той отметна завесата. Пластмасовите кукички изскърцаха по металната пръчка и рицарят се втурна в огромно светло помещение.

Работният ден беше свършил и в магазина бе останала само касиерката. Щом видя рицаря, този демон, приел образа на огромна жена със зелени като на гушер очи и златни халки в ушите, отначало се изуми, после разтвори окървавената си уста и издаде смразяващ сърцето писък.

Рицарят смело замахна с меча, но демонът не прие боя, а хукна навън с всички сили.

Тогава той се обърна и мечът му едва не падна от отслабналата му десница. Пред рицаря стоеше стилаж. На всяка негова полица имаше Чаши. Много Чаши.

Мислите му се объркаха. Чашите не можеха да бъдат много. Но в следващия миг той разбра, че именно в това се състоеше последното изпитание – да открие Истинската.

„Господи, не ме напускай!“ – отчаяно се помоли той и господ не го напусна. Облаците над градските покрайнини се разсеяха и тънък залязващ лъч, пресякъл на дълж и шир празния магазин, като сочещ пръст се

спря върху една от чашите.

...Извиканата на мястото на произшествието милиция се отнесе към събитието по-скоро шеговито, отколкото сериозно. „А може би са се помайтапили с вас, момиче? Може би е бил някой от вашите познати?“ Касиерката, изчервявайки се, отговори, че сред нейните познати има глупаци, но чак такива ненормални няма и не е имало.

Огледаха магазина, но, разбира се, не намериха никакво чучело в желязна броня. Не го намериха, то се знае, и в склада.

А Рицарят на Кристалната Чаша вече поставяше крак в стремето на коня от другата страна на ръждясалата вълшебна врата. С бавна крачка, отпуснал поводите, огрян от луната, той мина край поваления от него дракон. В ръцете му блещукаше съкровище, равно на което нямаше в целия свят. Кристалната шлифовка се наливаше с лунна светлина и нощният ветрец развяваше слабо залепеното върху дъното квадратче от тънък нетраен пергамент с тайнствени знаци на език, неизвестен на рицаря: „Преоценено на 4 рубли и 99 копейки.“

КРАЙ

© Евгений Лукин
© Любовь Лукина

Евгений Лукин, Любовь Лукина
Рыцарь хрустальной чаши

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1016>]